

участие въ неговитѣ работи, гледаше на тѣхъ съ такъвъ интересъ, като на нѣкоя трагедия.

Той не губѣше надежда, че Виниций е прѣварилъ преторианцитѣ и е бѣгалъ съ Лигия, или, въ краенъ случай, грабналъ я е. Но той искаше да бѣде увѣренъ въ това, защото прѣдвиждаше, че той, може би, ще бѣде принуденъ да отговаря на разни въпроси, за които бѣше по-добръ да бѣде приготвенъ.

Като се спрѣ прѣдъ дома на Тиверия, той излѣзе изъ носилкитѣ и влѣзе въ атриума, вече пѣленъ съ приближени на августъ. Вчерашнитѣ приятели на Петрония, макаръ и удивени, че той е въ числото на поканенитѣ, още странѣхъ отъ него, но той вървѣше между тѣхъ хубавъ, свободенъ, нехаенъ и така увѣренъ въ себе-си, като че ли самъ можеше да раздава милости. Нѣкои дори, като го видѣхъ, въ душитѣ си се растревожихъ, като се питахъ, да ли не твърдѣ рано тѣ му сж показали прѣнебрѣжение.

Цезарь, обаче, се приструваше, че го не забѣлѣзва и не отговори на неговия поклонъ, като се разговаряше съ другитѣ. Но Тигелинъ се доближи до него и му каза:

— Добъръ вечеръ, *arbiter elegantiarum*. Ти още ли твърдишъ, че не христианитѣ сж запалили Римъ?

А Петроний вдигна рамената си и, като го тупаше по гърба, сжщо като че се отнасяше къмъ нѣкой волноотпущникъ, отговори:

— Ти знаешъ, както и азъ, истината по това.

— Азъ не смѣхъ да се сравнявамъ съ твоята мъдростъ.

— И ти до нѣйдѣ си правъ, защото иначе, слѣдъ прочитанието отъ цезаря на новата пѣсенъ, ти намѣсто само да крѣкашъ като паунъ, ще трѣбва да искажешъ нѣкое мнѣние и, разбира се, не глупаво.

Тигелинъ си прѣхапа языка. Той не бѣше твърдѣ радостенъ, дѣто цезарь рѣши да прочете своята нова пѣсенъ, защото това откриваше широко поле, на което той не можеше да съперничи съ Петрония и, дѣйствително, въ врѣме на четенѣто, Неронъ неволно, по старъ навикъ, обръщаше погледа си къмъ Петрония, като наблюдаваше внимателно, какво може да прочете на лицето му. А Петроний слушаше, като вдигаше веждитѣ си нагорѣ, намѣста удобряваше, на мѣста напръгаше вниманието си, като че ли желаше да се увѣри, добръ ли слуша. И той то хвалѣше, то осжждаше, като съвѣтваше да се поправятъ или повечко да се обработятъ нѣкои стихове. Самъ Неронъ чувствуваше, че всички други искахъ съ вѣсторженитѣ си похвали само лични облаги да достигнатъ, а само Петроний се интересуваше за поезията.